

5. Thiên đàng hay hoả ngục

Ở bên Chúa Giêsu là thiên đàng của chúng ta, đó là điều kiện để chúng ta được cứu chuộc khỏi sự xa cách giữa Adam và Eva với Chúa, sau khi phạm tội. Trước khi phạm tội, con người sống trong sự hiệp thông với Thiên Chúa, và vì thế mọi sự đều tươi đẹp và hài hòa, cả trong các mối tương quan nhân loại, cũng như giữa Adam và Eva. Tội lỗi đã làm tổn hại sự hiệp thông của con người với Thiên Chúa. Nó như thể phá vỡ giao ước giữa Adam với Thiên Chúa, bởi quyết định đơn phương của con người. Rời khỏi địa đàng, không chỉ là việc rời bỏ một nơi chốn, nhưng còn đánh mất tương quan và sự hiệp thông, là ân ban nhưng không với Thiên Chúa nữa.

Vườn địa đàng là hình ảnh tượng trưng về sự hiệp thông giữa Thiên Chúa và loài người, trong đó toàn bộ thụ tạo tìm thấy ý nghĩa và vẻ đẹp của mình. Mọi thứ, từ muôn hoa đến trăng sao, được tạo ra không phải chỉ vì con người, mà là vì *sự hiệp thông giữa con người với Thiên Chúa*. Nếu con người chỉ tìm cách hưởng thụ các thụ tạo cho riêng mình, nếu họ lãng quên mối tương quan với Thiên Chúa, thì sẽ chỉ còn sự tàn phá thôi. Chúng ta thấy điều này nơi tình trạng của thiên nhiên ngày nay, vì lợi ích, con người đã khai thác cách quá mức. Phải có một cái nhìn thiêng liêng trong việc sử dụng thiên nhiên, trong sự hiệp thông với Chúa, mới có thể giúp người ta thấy được vẻ đẹp, để tôn tạo và hưởng tất cả những điều tốt lành của thụ tạo, được ban tặng cho chúng ta, trong sự biết ơn. Chỉ khi nào chúng ta nghĩ đến Chúa Cha nhân lành đã ban điều đó cho chúng ta, thì chúng ta mới có thể sử dụng chúng một cách chân thật và tốt đẹp được. Nhưng cả với tình huynh đệ, bởi vì sự hiệp thông với Chúa Cha thúc đẩy chúng ta sử dụng mọi thứ trong sự chia sẻ huynh đệ nữa.

Con người đơn độc không thể và không biết làm thế nào, để trả lại trạng thái thiên đàng của mối tương quan với mọi sự trong sự hiệp thông với Chúa Cha. Đó là lý do tại sao Thiên Chúa đến sống với chúng ta, trở thành Đấng Emmanuel, Thiên Chúa ở cùng chúng ta, để chúng ta thấy chân lý và vẻ đẹp của nhân tính; trong thông điệp "*magnifica humanitas*", Đức Thánh Cha Leo XIV đã phác họa rất hay về điều này.

Khi Chúa Giêsu sống tương quan với thụ tạo, với muông thú trăng sao, Ngài luôn sống trong sự hiệp thông với Chúa Cha, luôn luôn tin tưởng và tôn thờ Chúa Cha. Ngài đã chỉ ra cách con người có thể tái khám phá thiên đàng, để sống lại trong sự hiệp thông với Thiên Chúa, để biến đổi toàn bộ hiện thực xung quanh chúng ta. Để trở về thiên đàng, không cần thay đổi nơi chốn, mà phải thay đổi trái tim về hiện thực chúng ta đang sống. Khi Chúa Giêsu cho phép người trộm lành ở cùng Ngài trên thiên đàng, anh đã không rời bỏ thập giá: chính thập giá, ngay lập tức trở thành thiên đàng đối với anh, bởi vì từ giây phút đó, anh biết mình có thể sống trong hoàn cảnh này với Chúa Giêsu, giống như Chúa Giêsu, với trái tim của Chúa Kitô.

Chính sự biến đổi này Chúa Giêsu đã hứa và ban cho tất cả mọi người, khi Ngài tuyên bố: "Mọi sự đã được Cha Ta giao phó cho Ta. Không ai biết Người Con ngoài Chúa Cha, và cũng không ai biết Chúa Cha ngoài Người Con và những ai mà Người Con muốn mặc khải cho. Hãy đến với Ta, hỡi tất cả những ai đang mệt mỏi và mang gánh nặng, Ta sẽ cho các ngươi được nghỉ ngơi bồi dưỡng" (Mt 11,27-28).

Trước hết, Ngài mô tả thiên đàng như là sự thông hiệp giữa Cha và Con, trong tình yêu của Thánh Thần. Thiên đàng là sự hiệp thông của Ba Ngôi Thiên Chúa. Chúng ta không vào đó qua một cánh cửa, mà qua một cuộc gặp gỡ với Chúa Con, Đấng giới thiệu cho chúng ta mối tương quan yêu thương của Ngài với Chúa Cha. Chúa Giêsu đến để tỏ bày Chúa Cha cho chúng ta, không phải bằng cách giảng giải về Người hay mô tả dung mạo Người, mà bằng cách kết hợp chúng ta với mối liên hệ giữa Ngài với Chúa Cha. Sống với Chúa Giêsu, chúng ta khám phá ra mối liên hệ con thảo của Ngài với Chúa Cha, chúng ta được thu hút bởi điều đó; chúng ta khao khát sống điều đó với Ngài, bằng chính niềm vui, sự tin tưởng và tình yêu của Ngài.

Khi Chúa Giêsu bảo chúng ta học từ Ngài, sống hiền lành và khiêm nhường, để tìm được sự an nghỉ cho đời sống và tâm hồn mình (x. Mt 11:29), thì Ngài mời gọi chúng ta kết hợp mật thiết với Ngài, như thể sống bằng trái tim của Ngài với Chúa Cha vậy. Và điều này biến đổi toàn bộ thực tại khó khăn và đau đớn của chúng ta, thành thiên đàng, vì mọi thứ khi đó đều vang vọng sự hiệp thông mật thiết với Thiên Chúa. Cuộc sống của chúng ta, trong mọi hoàn cảnh mà chúng ta trải nghiệm, trở thành không gian hiệp thông với Thiên Chúa, là nơi để ở bên Chúa Kitô, và đó là thiên đàng.

Vì lẽ đó, chúng ta phải hiểu rõ ý nghĩa lời thánh Biển Đức, khi hai lần ngài đòi chúng ta không lấy gì hơn Chúa Kitô và tình yêu của Ngài (x. TL 4,21 và 72,11).

Trước hết, ở chương 72 của Tu Luật, ngài liệt kê những thái độ tốt giúp chúng ta sống trong đan viện, như thể đó là thiên đàng. Thật vậy, ngay từ đầu, ngài nói rằng "cũng như có một thứ nhiệt tâm xấu xa và cay đắng chia cách chúng ta khỏi Thiên Chúa và dẫn đến hoả ngục, thì cũng có một thứ nhiệt tâm tốt lành giúp chúng ta tránh xa tội lỗi, dẫn đến với Thiên Chúa và sự sống đời đời" (TL 72,1-2).

Sự lựa chọn luôn là có hay không việc ở bên Chúa, và do đó là giữa thiên đàng và hoả ngục. Danh sách những thái độ thể hiện lòng nhiệt thành tốt, mô tả việc sống với mọi người và hoàn cảnh thấm đượm tình yêu thương dịu dàng và khiêm nhường như trái tim của Chúa Giêsu. Đây chính là điều làm cho một cộng đoàn nhân loại thành cộng đoàn Kitô giáo, đó là dấu chỉ và sự cảm nếm trước về thiên đàng.

Bí quyết để làm được điều này nằm ở chỗ chúng ta sống sự ưu tiên cho Chúa Kitô. Chương 72 kết thúc như thế này: "Chúng ta đừng lấy gì hơn Chúa Kitô: nguyện xin Ngài dẫn đưa tất cả chúng ta đến sự sống đời đời" (TL 72,11-12).

Nơi chương 4 và 72, để diễn tả sự ưu tiên cho Chúa Kitô, thánh Biển Đức sử dụng động từ Latinh "*praeponere*" và từ "*anteporre*" trong tiếng Ý dịch theo nghĩa đen là: đặt trước, để trước, để lên trước.

Thánh Biển Đức yêu cầu chúng ta đừng đặt bất cứ điều gì giữa chúng ta và Chúa Kitô, đừng có bất cứ điều gì làm chúng ta xa cách Chúa, đừng để bất cứ điều gì cản trở mối liên hệ của chúng ta với Chúa Kitô. Nói tóm lại, Thánh Tổ yêu cầu chúng ta ở sát bên Chúa, để không có bất cứ điều gì cản trở chúng ta sống hiệp thông trọn vẹn với Chúa, trọn trước sự hiện diện của Ngài. Ước mong cho có sự gắn bó tâm hồn, đời sống và cái "cái tôi" của chúng ta và cái "Bạn" của Chúa Giêsu được thông hiệp trọn vẹn.

Duy điều này, Chúa Giêsu mới có thể dẫn đưa được tất cả chúng ta đến sự sống đời đời, tức là thiên đàng.